

opusdei.org

Carta del prelat (octubre de 2015)

"Per fer l'Obra diàriament, preguem molt?". És la pregunta que suggereix el prelat de l'Opus Dei en la seva carta mensual, en què reflexiona sobre la fundació de l'Opus Dei i altres esdeveniments de la vida de l'Església.

01/10/2015

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Demà és un dia especial d'acció de gràcies, perquè es compleix un nou aniversari de la fundació de l'Obra. Sabem que sant Josepmaria va rebre la il·luminació de Déu mentre pregava i ordenava uns apunts, en què hi havia pres nota del que el Senyor li va fer veure en la pregària, des dels primers pressentiments. Portava molts anys demanant a Déu que li manifestés la seva Voluntat: *Domine, ut videam!*, Senyor, que hi vegi! I adreçant-se a la Mare de Déu: *Domina, ut sit!*: Senyora, que es faci realitat el que el teu Fill vol de mi. Per això, en conèixer clarament la Voluntat divina, la seva reacció va ser caure de genolls, adorant i donant gràcies al Déu tres vegades Sant, mentre a les oïdes ressonaven les campanes de l'església de la Mare de Déu dels Àngels, festejant la Reina del Cel en la festa dels Sants Àngels Custodis. Per a totes i per a tots, això de caure de genolls significa adorar el Senyor per la seva bondat, i

mantenir la disposició de servir-lo sense condicions.

Van ser uns tocs de campana que el nostre fundador no oblidaria mai. En una carta dirigida als seus fills, l'any anterior al seu trànsit al Cel, va escriure: *voldria que aquesta campanada posés en els vostres cors, per sempre, la mateixa alegria i igual vigília d'esperit que van deixar en la meva ànima —ha transcorregut ja gairebé mig segle— aquelles campanes de Nostra Senyora dels Àngels. Una campana, doncs, de goigs divins, una xiulada de Bon Pastor, que (...) ha de moure-us a contrició i, si cal, suscitarà un desig de profunda reforma interior: una nova ascensió de l'ànima, més oració, més mortificació, més esperit de penitència, més empeny—si és possible—en ser bons fills de l'Església*^[1].

Desitjo recordar i recordar-vos aquestes recomanacions del nostre fundador, perquè ens esforcem a posar sempre en pràctica; de manera especial durant el mes que ara comença, el mes del Rosari, en el qual a més se celebrarà el Sínode dels Bisbes sobre la família —pel que tant venim pregant, ben units a les peticions del Papa—, i en ple any marià de l'Obra. Del valor de la teva oració, de la meva, vull recordar-vos una anècdota. Vaig anar a visitar un bisbe a Austràlia, i als pocs minuts de conversar, em va dirigir la següent pregunta: el Fundador, per fer l'Obra, pregava molt, oi? Li vaig respondre afirmativament, afegint alguns detalls. Demanem-nos: per fer l'Obra diàriament, preguem molt?

Atureu-vos per ara una mica, fills —escrivia el nostre Pare—, i penseu en vosaltres mateixos. Potser comencem a sentir ja el repic de la campana grossa —de la gràcia del

cel— en el fons de l'ànima. Déu ens adverteix, des de la seva donació incondicionada, que la conducta autènticament cristiana es teixeix amb fils d'una trama divina i humana: la voluntat de l'home que enllaça amb la voluntat de Déu [2].

Ens ho repeteix amb sant Mateu: *sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial [3]*. I sant Pau insisteix: *aquesta és la voluntat de Déu: que visqueu santament [4]*. Des del 2 d'octubre de 1928, conscient que Déu insistia en què l'Opus Dei fos una petita part del Poble de Déu al servei de tota l'Església, sant Josepmaria es va lliurar sense condicions a aquesta tasca; i per això va escriure amb plena seguretat: ***l'Obra de Déu ve a complir la Voluntat de Déu. Per tant, tingueu una profunda convicció que el cel està empenyorat en què es realitzi [5].***

L'Opus Dei era aleshores com una llavor que tot just ha despuntat de la terra; per això, els primers i les primeres que van seguir fidelment al nostre Pare —tot i que van trigar a arribar—, van manifestar una gran fe en Déu i en el nostre fundador, en contemplar la seva entrega constant. A ells es dirigeix també la nostra gratitud, en aquest aniversari. Ara, en comprovar com l'esperit de l'Obra ha arrelat en ànimes i innombrables llocs de molts països, m'atreviria a dir que gairebé no ens cal tenir fe, perquè salta als ulls el desenvolupament de l'Obra, el toquem amb les mans, comprovem que Déu Nostre Senyor és fidel a les seves promeses.

Sí, filles i fills: ***tingueu una profunda convicció que el cel està empenyorat en què es realitzi*** [6]

l'Opus Dei en el món sencer, i a aquesta gran aventura ens crida en el nostre ambient de treball, en

l'ampli cercle de les nostres relacions socials, també en les nostres famílies. Ens unim al clam agraït de tantes ànimes al Cel i a la terra, que no cessen de lloar la Trinitat Santíssima per aquest do seu a l'Església i al món. *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, proclamem, sabent que les paraules es queden curtes per expressar la grandesa de Déu i per manifestar la seva misericòrdia.

Recordem també aquestes consideracions del nostre Pare, dirigides a Déu: ***Tu ets qui ets: la Suma bondat. Jo sóc qui sóc: l'últim drap brut d'aquest món podrit. I, amb tot, em mires..., i em busques..., i m'estimes. Senyor: que els meus fills et mirin, i et busquin, i t'estimin. Senyor: que jo et busqui, que et miri, que t'estimi*** [7].

El 6 d'octubre, aniversari de la canonització del nostre Pare, és ocasió propícia per redoblar el

nostre agraïment a Déu i la nostra pregària per l'Església, per l'Obra, per totes les ànimes. Obrim el cor amb amplitud a les persones properes i llunyanes, perquè a totes ha d'arribar l'impuls del nostre afany apostòlic. Una responsabilitat particular competeix a les famílies cristianes, que procurem avivar de manera especial en aquelles on ha calat l'esperit de l'Opus Dei. Com va escriure sant Joan Pau II, «en la mesura que la família cristiana acull l'Evangelí i madura en la fe, es fa comunitat evangelitzadora (...). Aquesta missió apostòlica de la família està arrelada en el baptisme i rep amb la gràcia sacramental del matrimoni una nova força per transmetre la fe, per santificar i transformar la societat actual segons el pla de Déu»[8].

En la nova evangelització, que ha de ser un esforç quotidià, demanem a la Trinitat que ens concedeixi l'afany de

portar la llum i la sal dels deixebles de Crist als més diversos ambients. «Per això, tots, començant des de les famílies cristianes, hem de sentir la responsabilitat d'afavorir el sorgiment i la maduració de *vocacions específicament missioneres*, ja sacerdotals i religioses, ja laïcals, recorrent a tot mitjà oportú, sense abandonar mai el mitjà privilegiat de l'oració» [9].

En els moments actuals, som testimonis de la pena d'innombrables famílies, que es veuen obligades a emigrar per motius molt variats: manca de treball, pobresa, guerra, persecució a causa de la fe... I no falta la realitat que, en moltes ocasions, aquestes persones troben enormes dificultats per integrar-se on desitjarien anar. L'Església, cridada a ser Mare de tots, no és indiferent a aquestes situacions. Són contínues les crides del Papa Francesc a la solidaritat humana i

cristiana vers aquestes persones. Recordava recentment que, **davant la tragèdia de desenes de milers de pròfugs que fugen de la mort per la guerra i la fam i estan de camí cap a una esperança de vida, l'Evangelí ens crida a ser "proïsmes" dels més petits i abandonats. A donar-los una esperança concreta. No només a dir "ànim, paciència!" ... L'esperança és combativa, amb la tenacitat de qui va cap a una meta segura [10].**

També el Pontífex ha dirigit la petició de fer **un gest concret en preparació de l'Any Sant [11]**, que començarà al desembre. Aquest moviment migratori de milers de ciutadans, particularment greu ara a Europa, es presenta també en altres llocs del món. El Papa s'adreça a tothom tot insistint que se sostingui aquesta crida, recordant **que la Misericòrdia és el segon nom de l'Amor [12].**

Què fer, també cadascun de nosaltres, amb iniciativa i responsabilitat personals? El primer és no deixar que rellisquin en la nostra ànima, amb passivitat, aquests successos; i per això, resar i plantejar quins mitjans concrets caldria posar en acte per alleujar d'alguna manera les necessitats d'aquesta gent. En molts casos, serà oportú —segons les possibilitats de cadascú— col·laborar amb les diòcesis i amb les parròquies, a qui el Papa adreça de manera immediata la seva crida, o amb organitzacions que s'ocupen d'oferir aquesta ajuda. Ningú no ha de desentendre's d'aquestes greus mancances de tants homes i dones, proïsmes en qui hem de descobrir el mateix Jesucrist. Supliquem a l'Esperit Sant que ens il·lustri i ens impulsi a l'acció, sabent assessorar-nos oportunament.

D'aquesta manera, els vincles familiars i socials, en el si de

l'experiència de la fe i de l'amor de Déu, poden contrarestar la desertificació comunitària de la ciutat moderna (...). El somriure d'una família és capaç de vèncer aquesta desertificació de les nostres ciutats. I aquesta és la victòria de l'amor de la família (...). El projecte de Babel edifica gratacels sense vida. L'Esperit de Déu, en canvi, fa florir els deserts (cfr. Is 32, 15) [13].

Acabo renovant el meu desig d'intensificar en aquest mes la pregària pel Papa i pel Sínode, que comença el dia 3. Acudim a la intercessió de la Mare de Déu, Mare de l'Església i Reina de la família; així les nostres pregàries, amb les de tants milers de gentes que resen amb nosaltres per la mateixa intenció, arribaran amb més eficàcia davant el tron de Déu.

Insisteixo: cuidem la nostra pietat personal en el rés del Sant Rosari i en la contemplació de cada misteri. En ficar-nos més en la vida de Jesús, de Maria, s'acreixerà l'afany de ser més germans de tota la humanitat, amb el desig d'arribar a cada dona, a cada home.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 octubre 2015.

.....

[1] Sant Josepmaria, *Carta* 14-II-1974, n. 1.

[2] Ibid., N. 3.

[3] *Mt* 5, 48.

[4] *1Te* 4, 3.

[5] Sant Josepmaria, *Instrucció*, 19-III-1934, n. 47.

[6] Ibid.

[7] Sant Josepmaria, Notes preses de la seva pregària personal, 27-III-1975 ("*Por las sendas de la fe*", Madrid 2013, p. 160).

[8] Sant Joan Pau II, Exhort. ap. *Familiaris consortio*, 22-XI-1981, n. 52.

[9] Sant Joan Pau II, Exhort. ap. *Christifideles laici*, 30-XII-1988, n. 35.

[10] Papa Francesc, Al·locució en l'Àngelus, 6-IX-2015.

[11] Ibid.

[12] Ibid.

[13] Papa Francesc, Discurs en l'audiència general, 2-IX-2015.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-octubre-de-2015/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-octubre-de-2015/) (06/08/2025)